

ПРОЛОГ

Всички знаеха, че Софи Бекет е незаконородена. Не беше тайна за никого от домакинството. Но слугите обичаха малката Софи. Бяха я обикнали още от първия ден на появата ѝ в Пенуд Парк, когато през една дъждовна юлска нощ намериха на прага на дома тригодишното мъниче, увито в огромно палто. И защото я обичаха, се престориха, че повярваха на шестия граф Пенуд, когато ги уведоми, че малкото момиченце е осиротялата дъщеря на негов стар приятел. Нищо че зелените като мъх очи на Софи и тъмнорусата ѝ коса бяха досущ като на графа. Нито че овалът на лицето ѝ забележително напомняше на наскоро починалата му майка, а усмивката ѝ беше точно копие на тази на сестра му. Никой не обели нито дума за това от жал към Софи и страх да не изгуби препитанието си.

Графът, Ричард Гънингуърт, никога не говореше за Софи или произхода ѝ, но навярно му бе известно, че бе негова незаконородена дъщеря. Никой не знаеше за съдържанието на писмото, открито от икономката в джоба на палтото през същата дъждовна вечер; графът го бе изгорил секунди след като го прочете. Погледа как хартията пламна, сбръчка се, овъгли се и се разпадна на прах, сетне заповяда да приготвят за Софи стаята редом с детската. Оттогава тя живееше там. Той я наричаше София, а тя – „милорд“ и двамата се виждаха няколко пъти в годината, когато графът се връщаше у дома от Лондон, което не се случваше често.

Но може би най-важното беше това, че Софи знаеше, че е извънбрачно дете. Не бе напълно сигурна откъде го бе научила, просто го знаеше, откакто се помнеше. Имаше бегли спомени за живота си, преди да се озове в Пенуд Парк, но дългото пътешествие в карета през цяла Англия се бе врязало в паметта ѝ, както и баба ѝ, слабичка старица, която непрекъснато кашляше и подсмърчаше и ѝ казваше, че занапред ще живее с баща си. Но най-отчетливо си спомняше как стои пред вратата под дъжда, знаейки, че баба ѝ се крие в храстите и чака да види дали ще я приберат в къщата.

Когато я отведоха при графа, той бе повдигнал брадичката ѝ, бе извърнал лицето ѝ към светлината и в този миг и двамата бяха разбрали истината.

И така всички заеха, че Софи беше незаконородена, но никой не говореше за това и това положение напълно ги устройваше.

Докато графът не реши да се задоми.

Софи се зарадва, когато чу новината. Икономката бе узнала от иконома, по думите на секретаря на графа, че той е решил да прекарва повече време в Пенуд Парк, след като вече е семеен мъж. И макар че на Софи не ѝ беше много мъчно за графа, когато го нямаше – трудно е да ти липсва някой, който не ти обръща внимание, когато е там, – тя предполагаше, че може би щеше да ѝ липсва, когато го опознаеше по-добре, и тогава той навярно нямаше да отсъства толкова често. А и камериерката от горния етаж бе дочула от иконома на съседите, че бъдещата съпруга на графа вече имала две дъщери, приблизително на възрастта на Софи.

След седемте години, които бе живяла съвсем самичка в детската, Софи беше във възторг. За разлика от другите съседски деца, нея никога не я канеха на детските тържества и другите местни празници. Никой не ѝ бе заявил в очите, че е незаконородена – да го

сторят, би означавало да нарекат графа лъжец, който вече бе обявил, че Софи е негова повереница, и никога повече не бе обсъждал темата. Ала в същото време благородникът не бе направил никакво усилие да накара хората да я приемат. Затова най-добрите приятели на Софи, която вече беше на десет години, бяха прислужниците и лакеите, а икономката и икономът заменяха родителите ѝ.

Но сега щеше да има истински сестри.

О, тя разбираше, че не може да ги нарича сестри. Знаеше, че ще я представят като София Мария Бекет, повереница на графа, но те щяха да се *чувстват* като сестри и това беше най-важното.

И така, в един февруарски следобед Софи ведно с останалите слуги стоеше в голямото преддверие и гледаше през прозореца, очаквайки кога на алеята ще се покаже графската карета с новоизлюпената графиня, двете ѝ дъщери и разбира се, самия граф.

– Мислите ли, че тя ще ме хареса? – шепнешком попита Софи госпожа Гибънс, икономката. – Имам предвид съпругата на графа.

– Разбира се, че ще те хареса, скъпа – прошепна в отговор госпожа Гибънс.

Ала в очите ѝ, за разлика от тона, нямаше същата увереност. Новоизпечената графиня можеше да не се отнесе благосклонно към присъствието в дома си на извънбрачното дете на своя съпруг.

– А дали ще вземам уроци заедно с дъщерите ѝ?

– Няма смисъл да учите отделно.

Софи замислено кимна, а после запристъпва неспокойно, когато зърна каретата да се задава по алеята.

– Пристигнаха! – развълнувано прошепна.

Госпожа Гибънс протегна ръка, за да я погали по главата, но Софи вече тичаше към прозореца и направо залепи лице на стъклото.

Пръв от каретата излезе графът и помогна на двете момичета да слязат. Новодошлите бяха облечени в

еднакви черни палта. Едната имаше розова панделка в косата, а другата жълта. Момичета отстъпиха настрана и графът протегна ръка, за да помогне да слезе и последната пътничка.

Дъхът на Софи секна, докато чакаше появата на графинята.

– Моля те, Господи – прошепна и кръстоса малките си пръстчета за късмет.

Моля те, нека ме обикне.

Ако графинята я обикнеше и графът щеше да я заобича и може би, дори и да не я наричаше дъщеря, щеше да се отнася към нея като с такава, и те щяха да бъдат истинско семейство.

Докато Софи напрегнато се взираше през прозореца, новата господарка на дома слезе от каретата. Всяко нейно движение беше толкова грациозно и безупречно, че напомни на Софи изящната чучулига, която от време на време долиташе в градината, за да се поплиска в езерцето за птички. Приликата се усилваше от дългото перо на шапката ѝ, чиито тюркоазени перушинки проблясваха под хладните зимни лъчи.

– Колко е красива! – промълви Софи и стрелна поглед към госпожа Гибънс, но икономката стоеше изправена, вперила очи право напред.

Чакаше графа да прекрачи прага на дома и официално да представи новото си семейство.

Софи мъчително преглътна, не бе сигурна къде трябва да застане. Изглежда, всички имаха точно определено място. Слугите бяха строени по ранг: от икономка до най-нискостоящата кухненска прислужница. Дори кучетата седяха мирно в ъгъла, а главният кучкар държеше каишките им.

А Софи не знаеше къде да застане. Ако действително беше дъщеря на господаря на дома, тя трябва да стои редом с гувернантката, очаквайки новата графиня. Ако действително беше повереница на графа, щеше да бъде в почти същото положение. Но гос-

пожа Тимънс се бе простудила и отказа да напусне детската и да слезе долу. Никой от прислугата нито за секунда не повярва, че гувернантката наистина е болна – вчера беше напълно здрава, – но никой не я обвиняваше за лъжата. Софи все пак беше незаконно дете на графа и никой не желаше да оскърбява новата господарка на дома, представяйки ѝ извънбрачното дете на съпруга ѝ.

А графинята би трябвало да е сляпа, глупава или и двете, за да не осъзнае тутакси, че Софи беше нещо повече от повереница на графа.

Внезапно обзета от страх и смут, Софи се свря в тъгъла, когато двама лакеи със замах разтвориха входните врати. Първи влязоха двете момичета и се отдръпнаха встрани, давайки път на графа, който въведе графинята. Той представи съпругата си и дъщерите ѝ на иконома, а икономът ги представи на останалите слуги.

А Софи чакаше.

Икономът представи лакеите, главната готвачка, икономката, конярите.

А Софи чакаше.

После представи кухненските помощнички, камериерките от горния етаж и миячките.

А Софи чакаше.

И накрая икономът – името му беше Ръмзи – представи най-нисшата от нисшите прислужници, помощничка на миячките – момиче, на име Дълси, което бе наето едва преди седмица. Графът кимна и промърмори няколко думи на благодарност, а Софи продължаваше да чака, нямайки никакво понятие какво да прави.

И така тя се реши, прокашля се и пристъпи напред, смутено усмихната. Не бе прекарвала много време с графа, но всеки път, когато той пристигаше в Пенуд Парк, я водеха при него и той ѝ отделяше няколко минути от времето си, питаше я за уроците, след което я отправяше обратно в детската.

Навярно все още искаше да знае как се справя с уроците дори сега, след като се бе оженил. Сигурно щеше да му е интересно да узнае, че се бе научила да умножава дробни, а госпожа Тимънс неотдавна я бе похвалила, обявявайки, че има „отлично“ френско произношение.

Но в този момент графът говореше нещо на дъщерите на графинята и не я чу. Софи отново се прокашля, този път по-високо, и с писклив гласец рече:

– Милорд?

Графът се обърна.

– А, София – промърмори, – не знаех, че си тук.

Лицето на Софи грейна. Значи, все пак не я бе пре-небрегнал.

– А коя е тази? – попита графинята и пристъпи напред, за да разгледа по-добре момичето.

– Моята повереница – отвърна графът. – Госпожица София Бекет.

Графинята се взря внимателно в Софи и леко присви очи.

Сетне ги присви още.

И още.

– Разбирам – рече накрая.

И всички присъстващи мигом се досетиха, че тя действително бе *разбрала*.

– Розамунд, Поузи, елате при мен – нареди графинята.

Момичетата тутакси застанаха редом с майка си. Софи се осмели да им отправи плаха усмивка. По-малката ѝ отвърна, но по-голямата, чиято коса беше с цвета на разтопено злато, последва примера на майка си, вирна нос и решително извърна глава.

Софи преглътна и отново се усмихна на по-малкото момиче, което се бе показало по-дружелюбно, но този път то нерешително прехапа долната си устна и сведе очи към пода.

Графинята обърна гръб на Софи и заговори на графа:

– Предполагам, че сте наредили да приготвят стаята за Розамунд и Поузи?

Той кимна.

– Близо до детската. Редом със стаята на Софи.

Настъпи продължително мълчание. Накрая графинята явно реши, че някои битки е по-добре да не се водят пред слугите, защото обяви:

– Сега бих желала да се кача горе.

И напусна преддверието, съпроводена от графа и дъщерите си.

Софи остана да гледа след тях, а когато се качиха по стълбището и се скриха от погледа ѝ, се извърна към госпожа Гибънс и попита:

– Мислите ли, че трябва да се кача и да помогна? Бих могла да покажа на момичетата детската стая.

Госпожа Гибънс поклати глава.

– Те изглеждат уморени – излъга жената. – Сигурна съм, че имат нужда малко да подремнат.

Софи се намръщи. Бяха ѝ казали, че Розамунд е на единайсет, а Поузи на десет години. Бяха малко големи, за да подремват през деня.

Госпожа Гибънс я потупа по гърба.

– Защо не дойдеш с мен? Ще ми е приятно да ми правиш компания, а готвачката ми каза, че току-що е опекла маслен сладкиш. Сигурно е още топъл.

Софи кимна и последва икономката към кухнята. До вечерта имаше още много време. Щеше да покаже детската на момичетата и да ги опознае по-отблизо. Ще се сприятелят и много скоро ще станат истински сестри.

Софи се усмихна. Би било страхотно да има сестри.

* * *

Но през този ден Софи повече не видя нито Розамунд, нито Поузи, нито графа или графинята. Когато за вечеря влезе в детската, за своя изненада забеляза,

че масата е сервирана за двама, а не за четирима, а госпожа Тимънс (която по чудо се бе възстановила от болестта си) ѝ каза, че новата графиня я уведомила, че Розамунд и Поузи са прекалено изморени от пътуването и няма да вечерят.

Но момичетата трябваше да продължат с уроците, така че на следващата сутрин се появиха в детската. Най-отпред вървеше графинята, а подире ѝ бавно пристъпваха Розамунд и Поузи. Софи, която вече час се занимаваше с аритметика, с интерес вдигна глава от задачата, която решаваше. Този път не се усмихна на момичетата. Стори ѝ се, че е по-добре да не го прави.

– Госпожо Тимънс – обърна се графинята към гувернантката.

Госпожа Тимънс приклекна в поклон и промърмори:

– Милейди.

– Графът ми каза, че вие ще обучавате дъщерите ми.

– Ще положи всички усилия, милейди.

Графинята посочи по-голямото момиче, това със златистата коса и очи с цвета на метличина. Софи си помисли, че прилича на красивата порцеланова кукла, която графът ѝ бе изпратил от Лондон за седмия ѝ рожден ден.

– Това е Розамунд. Тя е на единайсет. А това – посочи другото момиче, което бе забило очи в обувките си – е Поузи. Тя е на десет.

Софи погледна Поузи с голям интерес. За разлика от майка си и сестра си, косата и очите ѝ бяха тъмни, а бузите леко пълнички.

– Софи също е на десет – обяви госпожа Тимънс.

Графинята стисна устни.

– Бих желала да покажете на момичетата къщата и градината.

Госпожа Тимънс кимна.

– Много добре. Софи, остави плочата си. По-късно ще се върнем към аритметиката...

– Само на *моите* момичета – прекъсна я графиня-

та, а в гласа ѝ се доловиха едновременно раздражени и студени нотки. – А аз през това време ще поговоря насаме със Софи.

Софи притеснено преглътна и се опита да погледне графинята в очите, но не стигна по-далече от брадичката. Докато госпожа Тимънс извеждаше Розамунд и Поузи от стаята, тя стана, очаквайки по-нататъшни наставления от новата съпруга на баща си.

– Знам коя си ти – заяви графинята щом вратата се захлопна.

– М-милейди?

– Ти си негово копеле и не смей да го отричаш.

Момичето нищо не отвърна. Това, разбира се, беше истина, ала никой досега не го бе изричал на глас. Поне не в лицето ѝ.

Графинята сграбчи брадичката ѝ, силно я стисна и я дръпна нагоре, принуждавайки Софи да я погледне в очите.

– Сега ме чуй добре – заговори с глас, изпълнен със злоба. – Може и да живееш в Пенуд Парк и да учиш заедно с дъщерите ми, но ти си само едно копеле и завинаги ще си останеш такова. Никога, *никога* не допускай грешката да се смяташ за равна на нас.

Софи тихичко простена. Ноктите на графинята болезнено се впиваха в брадичката ѝ.

– Моят съпруг – продължи графинята – изпитва към теб някакво погрешно чувство за дълг. Желанието му да поправи грешките си е достойно за възхищение, но за мен е оскърбление да те виждам в дома си, да гледам как те хранят, обличат и обучават, все едно си негова истинска дъщеря.

Но тя *беше* негова истинска дъщеря. И тя бе живяла в този дом много по-дълго, отколкото графинята.

Графинята рязко пусна брадичката ѝ.

– Не желая да те виждам – изсъска. – Забранявам ти да ме заговаряш и да ме доближаваш. Освен това няма да говориш на Розамунд и Поузи извън занятия-

та. Сега те са дъщери на господаря на дома и не бива да общуват с такива като *теб*. Имаш ли някакви въпроси?

Софи поклати глава.

– Добре – процеди графинята и се изнесе от стаята, оставяйки Софи с омекнали крака и треперещи устни.

И едва сдържайки сълзите си.

* * *

С времето Софи научи малко повече за несигурното си положение в дома. Слугите винаги знаеха всичко и накрая то достигна до ушите ѝ.

Графинята, чието име беше Араминта, още първия ден бе настояла да махнат Софи от къщата. Графът бе отказал. Араминта не била длъжна да обича Софи, бе заявил студено той. Нито дори да я харесва. Но била длъжна да я приеме. Вече седем години изпълнявал дълга си към момичето и не възнамерявал сега да спре.

Розамунд и Поузи, вземайки пример от майка си, се отнасяха враждебно и презрително към Софи, макар че Поузи не се отличаваше с такава жестокост като сестра си. На Розамунд най-голямо удоволствие ѝ доставяше да щипе Софи по ръката от вътрешната страна, където кожата беше най-нежна, когато госпожа Тимънс не ги гледаше. Софи никога не се оплака – съмняваше се, че гувернантката ще има смелостта да сгълчи Розамунд (която навярно щеше да изтича при Араминта с някаква измислена история), а ако някой бе забелязал, че ръцете ѝ вечно са покрити с черно-сини петна, никога не го изгъкна.

Поузи от време на време се държеше мило със Софи, макар че по-често въздишаше и казваше:

– Мама ми казва да не съм добра с теб.

А що се отнасяше до графа, той никога не се намесваше.

Така живя Софи в продължение на четири години до

деня, когато графът смая всички, като притисна ръка към сърцето си, докато пиеше чай в розовата градина, изохка хрипливо и падна ничком върху каменния под.

Така и не дойде в съзнание.

Всички бяха потресени, той беше едва на четиресет. Кой би могъл да допусне, че сърцето му ще спре да бие на толкова ранна възраст? Никой не беше по-слисан от Араминта, която от първата си брачна нощ се опитваше да зачене толкова важния наследник.

– Може да съм бременна! – побърза да заяви тя на адвокатите на графа. – Нямам право да предавам титлата на някакъв далечен братовчед. Може да нося дете!

Но не беше бременна и когато след месец прочетоха завещанието на графа (адвокатите искаха да са сигурни, че тя не очакваше дете), Араминта бе принудена да седне до новия граф, доста разпътен млад мъж, който по-често биваше пиян, отколкото трезвен.

Повечето от желанията на графа не бяха изненадващи. Той бе оставил известни суми на преданите си слуги. Отделил бе щедри суми за зестри на Розамунд, Поузи и дори за Софи.

Но когато адвокатът стигна до името на Араминта, се случи нещо неочаквано.

На моята съпруга Араминта Гънингубрт, графиня Пенуд, оставям годишен доход от две хиляди паунда...

– Това ли е всичко? – възкликна Араминта.

... освен ако не се съгласи да подслони и да се грижи за моята повереница госпожица София Мария Бекет, докато последната не навърши двацет години. В този случай годишният ѝ доход се утроява и ще бъде шест хиляди паунда.

– Не я искам – прошепна Араминта.

– Ако не я приемете – напомни ѝ адвокатът, – можете да...

– Да живея с жалките две хиляди на година? – скастри го тя. – Не мисля.

Адвокатът, който живееше с доста по-малко от две хиляди на година, нищо не каза.

Новият граф, който усилено се наливаше по време на срещата, само сви рамене.

Араминта се изправи.

– Какво е решението ви? – попита адвокатът.

– Ще я приема – едва чуто промълви овдовялата графиня.

– Да потърся ли момичето, за да му го съобщя?

Араминта поклати глава.

– Аз сама ще ѝ го съобщя.

Но когато намери Софи, Араминта пропусна да ѝ сподели някои важни факти...